

அத்தியாயம் 4

உவமானச் சிறப்பு

வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை மையமாகக் கொண்டெழுந்த கவிகள் பெரும்பாலும் பேச்சு மொழியில் அமைந்துள்ளன. அன்றாட வாழ்வின் சாதாரண அம்சங்களே இப்பாடலின் கருப்பொருள். பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று சம்பிரதாயபூர்வ கல்வியைப் பெற்றிராத இக்கிராம மக்களின் பாடல்கள் அவர்களது பேச்சு மொழியில் அமைவது இயல்பே. பேச்சு மொழி தொடர்பாயும் மொழிவளர்ச்சி தொடர்பாயும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மொழியியலாளர்களுக்கு இந்நாட்டார் பாடல்கள் பெரிதும் துணைபுரியும். இவ்வாறான இலக்கியங்களிலிருந்தே செஞ்சொல் இலக்கியம் வளர்வதுண்டு. ஏட்டுக்கல்வியில்லாத கிராம மக்களின் பேச்சு நடையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இக்கவிகளில் கட்டுக்கோப்பான யாப்பமைப்பை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது அவ்வாறு எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. இக்குறையைப் பொருளும் இசையும் ஈடுசெய்யும்.

மாயி வளர்த்த
மான்புள்ளிச் சாவலொன்று
தேத்தாவின் கீழேநின்று இரு
சிறகு தட்டிக் கூவுதுகா.

சந்தன மரத்தை நீங்க
சந்திக்க வேணுமென்றால்
புவலடிக்கு மச்சான்
பொழுதுபட வந்திடுங்க.

ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரைக் கண்டாச் சொல்லிடுகா
பூவரசங்கன்னியொன்று பூமலர்ந்து
போச்சுதென்று.

ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரைக் கண்டாச் சொல்லிடுகா
மாதுளங் கன்னியொன்று மடல்
விரிந்து போச்சுதென்று.

கன்னிக் கிரான்குருவி
கடும்மழைக்கு ஆத்தாமல்
மின்னி மின்னிப் பூச்செடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்.

சாயக் கொண்டை கட்டுறதும்
சளிக்க எண்ணை பூசுறதும்
ஏவிஏவி நடக்கிறதும்-எந்த
இளந்தாரிக்கு வாழ்வென்றோ.

என்னில் அழகியோகா
ஏந்து கொண்டைக்காரியோகா
பல்லால் அழகியோகா
மச்சான் பார்த்தெடுத்த செங்குரங்கு.

ஆழிக்கடலில்
அலை எழும்பி வாறதுபோல்
நேரத்துக்கு நேரம் மச்சான்
உங்க நினைவு வந்து போகுதுகா.

இப்பாடல்களில் உள்ள பொருட்சுவை, ஒப்புவமை என்பன மிகச்சிறந்தனவாகும். செந்நெறி இலக்கியங்களிற் கையாளப்படும் பொருட்களும், உவமானங்களும் இங்கும் வருவதை நாம் காண்கின்றோம். குறிப்பாக இப்பாடல்களில் எடுத்தாளப்படும் உவமைகள் பொருத்தம், அழகு, இயற்கைத் தன்மைச் சுவையுடையவை.

மரம், பழவாக்கங்களில் தேத்தா, பூவரசு, மாதுளை, ஆடாதோடை, முல்லை, தென்னை, கமுகு, வாழை, இலந்தைப்பழம், நாவல்பழம், வாழைப்பழம், பாலைப்பழம், ஏலம், கரம்பு, குன்றுமணி என்பன அடிக்கடி வருகின்றன. இவ்வாறான சொல்வளத்திற்கும் உவமையணிக்குமான இன்னும் சில பாடல்கள்:

இலந்தைப் பழமே - எந்தன்
இன்பமுள்ள தேன்வதையே
மருதங்கினியே - மலை
நங்கணமே எங்கு போக.

மாடப்புறாவே என்ற
மலைநாட்டு நங்கணமே
மாமிக்கொரு மகளே
என்னை மறந்துவிட எண்ணாதே.

கூண்டுக் கிளியாரைக்
கண்டு வெகு நாளானதால்
உண்ணுகிற சோறு - என்ற
உடலில் ஒட்டுதில்ல.

வாழைப்பழமே என்ற
வலது கையிற் சர்க்கரையே
ஏலங்கிராம்பே உன்னை
என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டும்.

வானத்து வெள்ளியோ
மலைநாட்டுச் சந்தனமோ
சீனத்துக் கண்ணாடியோ - என்
சீமாட்டி உன்னமுகு.

தண்ணிக் குடமெடுத்து
தனிவழியே போறபெண்ணே
தண்ணிக் குடத்தினுள்ளே
தளம்புதுகா என்மனசு.

நாவற் பழத்திலேயும்
நற்காசாம் பூவிலேயும்
காகச்சிறகிலேயும் - பெண்ணே நீ
கடுங்கறுப்பாய் ஆனதென்ன?

வண்டமுத சோலையிலே
வந்தமுத மான்கலைபோல்
நிண்டமுதேன் கண்ணே
உன்ர நினைவுவந்த நேரமெல்லாம்.